

0-6
380

ВОЈИСЛАВ Д. ЈОВАНОВИЋ

ПРВИ АКОРДИ

ПЕСМЕ

НИШ

Штампарија „Св. Цар Константин“

1927.

6.6
80

112-50215555

УНИВ. БИБЛИОТЕКА

И. Бр. 45388

СЛАВ Д. ЈОВАНОВИЋ

ПРВИ АКОРДИ

ПЕСМЕ.

НИШ

Штампарија „Св. Цар Константин“

1927.

ПРЕДГОВОР.

Последњи период живота српског народа пропраћен је звучним, лепим и високим, племеништим и пуним хвале — гласом; пропраћен је животом који је напором и шрудом створио још два живота, истинска, права, словенска живота који, уједињени, једном греду, једном теже!

Слобода! Реч пуна музике, емблем љубљене браће, резултат крвавих ратова, у истини та Слобода, створена на Церу и Кајмакчалану и на свим крвавим поприштима Светскога Рата, уздигла је стојиште уједињених Јужних Словена, створила шврдо шло, развили барјак на коме су три иницијала под заштитом Тополског Орла оглашавала да је Словенац, Хрват и Србин — једно и да ће будућност њихова бити у борби за једно!!

Такав прогрес у Историји Словенства, учинио је нагло спајање браће који су вековима били отргнути од нас, учинио је да се дух патриотизма уништаван под штегом Хабсбурговаца, Ташара и Османлиског Царства, у националној, унутарњој, слободи поново развије и да поштује и цени, велича и слави Краљеве Народа: Оца и Сина — Петра и Александра!

И јесте! Најосведоченији пример је загрејана и захвална Омладина из оних крајева који су тек настали да живе, најосведоченији пример је, јер и

речју и словом, гештом рада и изразом лица расплињују велику срећу сшечену Ослобођењем и велику љубав створену Уједињењем!

Млади Сарајевац Јовановић, песник првих акорда своје осећајне душе сведок је те среће и те љубави јер његова љубав, његов патриотизам прожсима у наша срца; његова послушност према великим и захвалност заслужним, труд за бољим — даје нам гаранције да ће настућним шемпом оваквог појединачног одушевљења и изражаја — настаати прави, истински животи Словенског Света.

Погледом на животи, неразвијеним али прецизним, Јовановић ће створити нешто!

Ниш.

Кр. М. Спасић

I.

На Рођендан

Њ. Вел. Краља Александра I-ог

1927. г.

Убојни топови из прошле крви
Громовним гласом — свечани и строги,
Вичу: „Нек Ти је Александре Први“
„Срећан рођендан, к’о и још многи.“

„Жеља је наша врела ко тане“
„Оно што из нас изишло беше;“
„Оних дана, кад хтесмо да сване:“
„Слобода браћи — Србију распеше.“

„У те дане и ми заћутасмо“
„И преко кршева албанских гора,“
„Без гласа — речи с Тобом ступасмо;“
„На Теби не беше ни трага умора.“

„Ишли смо тада, само опрат’ ране,“
„И вратисмо се са бескрајним сјајем“
„Златње слободе, која да сване,“
„Чекаше веков’ма с многим уздисајем.“

„И сада грмљавом ми из прошле крви,“
„Славимо зору и овај дан;“
„Храбри друже — Александре Први“
„Нек Ти је срећан увек рођендан.“

II.

Господину Д-ру Владимиру Андрићу
 Министру Агр. Реформе и заст. Мин. Нар. Здравља.

Весел'те се брда
 Отаџбине наше;
 Ви кршеви голи
 И бујне паше.

Разгањо облаке
 С неба јој њена,
 Те цвета у слободи
 И кршна стена,

Јер пролеће донесе
 Радост и саде:
 Награду сину
 Државе нам младе.

Која је дала
 Овог узор сина,
 Па га и зове:
 „Дико матерна.“

Која га радо сад
 На крму ставља
 Да лађом живота
 Њена управља.

Закликчимо једногласно
 Драга брда и долине;
 Поздравимо понос сина
 Славне наше домовине

Јер се за њу брин'о
 Још у млађе дане;
 Припремајућ сунце
 Слободе, да гране.

Поздрављајућ зажелимо:
 Да му Бог да дуга века;
 Да пропева ова земља
 Јер још она на то чека.

III.

Крај куле града Југ-Богдана.

Ко дремовни стражар древна кула стрши
 Очекује време, да стражу већ сврши.

Чувајући славу Југ-Богдана стара
 И девет Југовића — десница Лазара.

Древна је, ал' још прича јасно:
О јуначком срцу, које даде часно:

Стари Југ-Богдан на Косову давно;
С девет Југовића, кад погину славно.

„Чекао сам“, даље прича стражар,
„Да ме још једном обасја жар:“

„Јутарњег сунца српске слободе,
„И дочеках, весео, овде крај воде.“

„Сад само још чекам час моје смене;“
„Јер нетребам чуват више успомене:“

„На светлост и таму српске историје;“
„И моје ће лице заборав да скрије.“

Тужно стари стражар причање сврши,
И оста и даље, и даље да стрши.

Пред балом.

Већ гиздава сала — гланцава паркета,
Чека на звезде и безброј жакета;

Које се у нервози сад мажу и ките,
Јер вечерас је бал: београдске елите.

*

Тиху атмосферу, што је сад у сали,
Како ће наскоро узбуркати вали:

Весела уз коло „Валцер“ и Бостон,
Те „Фокстрот“ „Танго“ и онај „Чарлстон.“

*

И бал ће наскоро бити и проћи,
Јер ни елиту непита: „хоћу ли доћи;“

Онај завршетак, што свагде стигне,
У разном костиму, па пркосно мигне.

Крај лифта.

Данас у лифту видох
Страстан пољубац врео;
И то младожења младу
Љубљаше кроз густе вео.

И моје срце тада
Хтједе да скочи из груди;
Завидно, да стигне у лифт,
И да их заносне буди.

Ал' касно му беше
Јер преда мном нема ништ;
Младенце тихо спусти
На земљу нехајни лифт.

СЕЋАЊЕ

на † Алексу Шантића.

Ко адем ми се блиста онај час,
Мога живота, кад слушах твој глас.

А и боли Апостоле Јединства овог;
Јер нам те тад позиваше Бог.

На небо горе — за којим жуђаше често;
Нежна ти се душа спремаше пред престо,

Божији, пред који тад оде;
И остави: кршеве, шуме, птице воде.

Остави и нâс, к'о срећа сâмâ;
Остави нас Ацо, без твојих песама.

Које нас тешише и створише ово:
С херојима многим братство ново,

Рад ког ти се оног часа појави
На уснама осмејак среће, јер плâви:

Наше небо — триумфује слога;
Најврућа жеља живота твога.

Роди ми се!

Роди ми се сунце роди;
Роди ми се оzeb'о сам;
Ах роди се, да осетим:
Твога жара драги плам.

Обасјај ме недопусти,
Да ми с' нада свака скрши;
Обасјај ме с твојих усти
Срце песму, да несврши.

М а м о н у!

О докле ћеш овако
Срамни Мамоне,
Ширити своју моћ
Ох кад ћеш нас престат'
Водит' све дубље у ноћ,

Ти ћутиш ал' сила ми
Твоја сама говори:
Да ниси тако јак;
Мамоне, сад те слави
А и пљуваће те свак.

Јер јачи од тебе
Смиловаће се опет
Нама Вечни Бог:
Срушиће ти власт отерат
Далеко — биће ти строг.

Развуци циго!

Развуци циго
Гудалом јаче,
Да нечујем више:
Срце, да ми плаче.

Од бола туге
И срца ране;
Развуци циго
Нека већ плане

Срце, и брже заструји
Крв мојих жила;
Да ме пређе туга
Коју ми зададе мила.

Развуци циго
Ал' пре узми вина, —
Да боље задрхти
Твоја виолина,

Па звуцима својим
Нека руши само:
Ах успомене
На ону тамо

Немилосрдницу,
Која ме мучи овако,
Па ме презире, —
Док је љубим јако.

Ах друже драги
Запоји живо,
И ја ћу с' тобом,
Да би запливо:

У море заборава
И у њем утоно;
Да ми престане брујат
Љубави звоно.

*

Ти сврши песму
Друже мој драги, —
А ја још незаборави
Њен поглед благи.

Већ ми још јаче
Раздире груди;
Хајдемо анђелу:
Нека се буди.

Хајдемо циго
И то места;
Хоћу, да је видим
Стрпљења ми неста

*

Горе она спава
Сад тихо развуци,
Циго — гудалом
Пробуд'те је звуци!

Виолина дрхти
А другови поје;
И још се нејавља
Драгче, јагње моје.

Виолина дрхти
Појимо све тише;
И већ се завеса
На прозору њише.

Ено већ и коса
Њена се сјаје;
Месечина је, видим:
И поглед ми даје.

Ал' не ко некад
Мио и благ;
Већ к'о да с њим говори:
„Ниси ми драг“

„Више, јер женско“
„Срце моје.“ —
„Љубав другога“
„Већ нашло је“.

*

И зато већ видим
За мене ископан гроб;
Који ми мог срца
Ископа коб.

И у њег ћу скоро
 Овако млад лећи;
 Сањајућ само
 О својој срећи.

Престани циго
 Застав'те пој;
 А ти срце више
 Некуцај — стој!

Д а н а с.

Данас ми поглед мио
 Ти Драгче опет даде;
 И за то сам пресрећан био;
 Срце ми најбоље знаде.

Оно је триумфовало
 Лупањем правило буку;
 Јер твоје ми око залечи
 Ране — срца мог муку.

Те ће ми срце даље из груди
 Јављат се и бићу срећан;
 У граду, шуми — свуди;
 Само око остане вечан:

Данашњи поглед твој
 И осмех усана твојих;
 Јер он је живот мој,
 И круна успомена мојих.

„Лаку ноћ“!

Вечерас ми нежни гласић
 Зажеле „Лаку ноћ“;
 И то код кафане „Спасић“
 Кад хтедох уз њег поћ.

Зашто? За то!

Зашто, зашто, задрхтах онако?
 Ко пролетњи цветак, ког се ветар тако;
 Кад дође ти и до мене седе;
 Зашто зацрвених, па после пробледе?

Тај чести поглед очију ти плави,
 Трага у мом срцу обилно остави;
 Те кад те видим затреперим сретан,
 Што те гледам, ал' опет и сетан,

Што ми недаш да уживам —
 У очи твоје смелије да запливам;
 Јест у очи твоје — плавим језерима
 Срца мога, најлепшим међ' свима.

Та два плава језера, улише се цела
 У простор празни срца ми врела;
 И све се то збива у питању:
 Зашто? Ал' настаје у ћутању

Оно што се љубав, љубав, зове,
 Драги анђелу, дај ми нове,
 Погледе твоје — жељан сам их дај ми:
 И срце твоје, кад будемо сами.

Кад ти будем ближи и твоје косе
 Мирис осетим јаче, мислићу да ме носе:
 Сами анђели на небо — у рај
 Тада нећу жалит' ни животу крај.

Сад знам зашто задрхтах онако
 Јер си ме анђеле крилима тако;
 Јер ме твој мирис и поглед опи
 И ја чашу љубави први попи.

Сарајеву.

Сарајево место моје драго
 Жеља ме жива вуче теби;
 Пожелео сам твоје лице благо
 Ах како га пожелео неби.

Кад сам у теби прово сретне
 Дане мога живота — детињство моје;
 Кад незнадох за љубав, часове сетне; —
 Ах како сам уживо кад запоје:

„Сабах“ хоџа са витке мунаре
 Позлаћене зрацима јутарњег сунца;
 Пожелео сам и твоје бунаре —
 Све твоје и мога срца.

Ах Сарајево драго, кад ћу опет
 Доћи у загрљај твој;
 Кад ћу ти се на круну попет
 И дат' ти целов мој.

Сарајево, Сарајево, мој јаране стари
 И то ће некад ваљда дати Бог:
 Кад ћу опет чути хоџу на мунари
 И други сабах живота мог.

У лађи.

Како су те
 Очи плаве, —
 У лађи преко
 Дунава и Саве, —

Чаробне ко
 Рајско цвеће;
 Да л' ме опет
 Погледати хтеће?

Ах оне ми
 Лек пружају
 Обећају много —
 Ко у рају;
 Примичем се

Уздисају
 Кад ме ове
 Плаве очи
 Погледају.

Узалуд!

Узалуд сам срећан био
 Сећај се, онога дана, —
 Кад сам твој поглед добио
 И слатки осмех с твојих усана.

Јер видим, да ме заборави
 И сада можда другог гледаш;
 „Он“ ужива рај прави
 А мени ни одговора недаш.

На моје пуно молби и јада,
 Можда и досадно писмо;
 И одговор ми је узалудна нада:
 Да се још престали љубити нисмо.

Твоје ми ћутање говори:
 „Она те не љуби — не“
 „Ти своје срце затвори“ —
 „Растерај залудне сне.“

Ал' престат' те љубит' не могу
 Јер за то немам снаге
 И рад твог нехајног срца,
 Ја бирам саркофаге.

Птичија песма.

Дрво наше драго
Што си тако тужно;
Пресавило грање,
Па изгледаш ружно.

Листови ти малаксали
И једва се држе;
Јер те по неки црв
Потајно срже.

Потајно, потајно,
Ал' ипак многи знамо;
И ми ћемо ти помоћ,
Да не будеш само,

Ти са листићима
Да требиш тог гада;
Што од тебе живи
И руши те сада.

Ви листићи драги
Саберите снагу;
Те с нама у друштву
Певајмо том врагу:

Посмртну песму
Пуни радости веље;
Да те коначно сруши
Што срушисмо жеље,

Те сатане тајне.
А по том дрво драго
Хвалимо Бога,
Што нас погледа благо.

И посла благослов
Очински нама;
Да те још много векова
Китимо песмама!

Затвори се!

Затвори се срце мојих груди,
И објављуј гласе свог живота само;
Од сад и пред најлепшим бићем, затворено буди
Нек крв мирно струји тамо и амо!

На смрти.

Сунце жарко ти већ падаш,
А с тобом ћу и ја пасти;
И ти ћеш опет сутра да даш
Природи овај чар и ове сласти.

А ја никад више ни макнут
Из оне тамо раке жуте;
„Она“ ће ме можда и уснама такнут
Па кренут даље на своје путе.

Ја нећу уздрхтат од пољупца
Бићу и даље хладан ко лед;
Да тад буру дигне, неће бити срца
Спаваћу даље — непомичан и блед.

И кроз много година живота
И „она“ ће за тобом, ал' сѐда, —
Пасти ко и ја. Срешћемо се. Дивота
Ја већ костур а она старица бледа.

И личићемо на маске, које
После бучне игре, побегоше крају;
Па се сretoше — препознаше своје
Пристаниште своме уздисају.

Ал то ће тупо — немо бити
Јер ко ти сунце немамо жара;
После запада незнамо љубити
И неосећамо, да нас што пара.

Сунце жарко ти већ падаш,
А с тобом ћу и ја пасти;
И ти ћеш опет сутра да даш
Природи овај чар и ове сласти.

Ево ме опет!

Ево ме опет колу
Планина поносних;
Ево ме на помолу
Китњастој Босни.

Ево ме земљо моја
Поносна прими ме сад;
Пожелео сам крила твоја
Пожелео сам те млад.

Пожелео сам песму твоју
Ал' нађох сузу многу;
Које ми тиште душу моју
И за то се молићу Богу:

Да ми испуни жељу врелу
И нађем платна ил' бега:
Да ти обришем реку целу
Суза, рад туге свега.

Па да опет слушам
Песму у души твојој;
Све ћу, све да дам
Да одзвони муци твојој.

Звоно смрти и треба
Твој понос срећно да сја;
Ко сунце мога неба —
За које све дајем ја.

Ој девојко.

Ој девојко лепа тамо
 На прозору оном' преко;
 Да си мало ближе само
 „Лепотицо“, би ти реко,

„Дозволи ми, да ти гледам“
 „Бар по сата дивне очи;
 „Не реци ми само „недам“
 „Да ми срце не искочи.“

Ал' овако смо далеко,
 Да те молим то немогу;
 Ал' ћеш сама, ја би реко
 За састанак молит с' Богу.

Једној Зворничанки.

Природа је уметник стари
 Китѣћ те била и ту;
 Стварајућ те очи и остале чари;
 Створила ову дивну силуету.

Тебе што си ми тако близу
 Те гутам жудно погледе твоје;
 Ко заљубљен роб „краљице у гримизу“,
 Дајем ти чак и срце своје.

Које ћеш с осмехом узет
 И можда међ' остала ставит;
 И ја нећу знати, обузет
 Мислима о теби, да ћеш правит:

Шалу са тим бурним врелом,
 Ко женска свака што чини;
 Узалуд другчије збориш велом
 Осећаја на месечини...

Крај Јадра.

Овде сâм ја
 И нико више;
 Сем месеца, што сја
 И цвећа, што мирише.

Те мисли слатких
 О теби Драгче само;
 И часова кратких
 Проведених тамо.

У мом шехеру
 Сећаш ли се бише;
 Пркос и шечеру;
 За њима уздише,

Твој Воја Драгче
 И скоро ће твога роба
 Нестати, и гавран ће да грагче
 Жалећ' га виш' гроба.

Јер те је љубио
 Немилосрдна краљице;
 Живот изгубио
 Због тебе драгице.

На гробу Бирчанина и Ненадовића.

Светлост давна блесну
У души ми с вашег гроба;
Гледам вас поносите на бесну
Коњу, како ослобађате роба.

Петвековних мука и јада,
Те дивљег Османлије;
Дал' гледате из раја сада
Слободу браће — ко давно прије.

Ону златну слободу
За коју живот дадосте;
Дал' гледате ову воду,
Крај које храбри падосте.

Дал' и мене гледате где стојим занет
И љубим вечне трагове ваше крви;
Душу ми крепи испуњени завет:
„Да се сила Турска за навек смрви.“

С р ц у.

Срце моје намучено чедо,
Дал' ћеш моћи поднет, још јада јато,
Што спрема девојче које сам гледа
Као ово сунце, што личи на злато?

Дал' ће се угасит и онај мали —
Утешни трачак наде у срећу?
Хоће, хоће, јер Драгче сад пали
Немилосрдно жељу ми највећу.

Срце моје нећеш моћи поднет
 Зебњу, кад нас сунце напусти;
 Њена нехајност живот ће ти однет, —
 Да даље куцаш, неће да допусти.

Под храстом.

Под грматим храстом у дебелу хладу
 Љубљаше Јово једнога дана;
 Страсно лепотицу — невесту младу
 Друга му најбољег, побре Стевана.

На буру груди, на срце врело,
 Метнуо Јово срећу свога века;
 Танкосаву — то јагње бело,
 Док Стева већ сат на ручак чека.

Звезда припекла на небу плавом
 Ал' горе срце из њихових груди;
 Док Јово дојке миловаше главом,
 Заспали Стева, већ се и пробуди.

И сумњиво гледајућ: „још је нема“
 „Да ручак зготови; дије сада“;
 Прозбори Стева, па се већ спрема;
 Да тркне на поток, крај оног хлада.

Са чудном сумњом потрча брже,
 И у хладу страшну слику виде;
 Побро и Коса страсно се држе
 У загрљају — незнају да иде:

Стева и носи кубуру деде;
 Држи кубуру и виш' њих већ стоји;
 Бум!!! опали саветом увреде
 И Јову и Косу за навек споји.

Г-ђици Нади.

Опојне су ти те очи
 И њихова сам жртва Надо;
 Опојне су ко најлепше ноћи
 Ал' твоје срце младо —

Сабљице је најлепши дар
 И завидим јој, кол'ко јој волим срећу;
 Узалуд снови загасићу свој жар
 Љубави — љубити те нећу.

Краљица и роб.

Роб:

— Краљица небрани робу свом
 Да ти слободније погледа у очи;
 Да часак заспим на крилу твојем,
 Па макар ме погуби те исте ноћи

Слатка ће ми бити така смрца,
 Веруј ми краљице па допусти робу;
 Да ти прислухнем куцање ти срца
 Весео ћу ступити ископану гробу

Дозволи краљице, та рад тебе живим ја
 Дај ми поглед, макар глуме неке;
 Нек ми бар последње ноћи засја:
 Срећа, крај руке ти беле и меке.

Краљица:

— Добро, мој јобе лепи, вечерас
 Доћићу ти у колибу тамо;
 У простом оделу — скинућу украс,
 Ал' дај ми реч поштену само:

Да ћеш ћутат целату кад ступиш;
 Дочекати смрцу — непустивши речи; —
 Љубав ћеш ми смрћу да откупиш,
 Како си реко, а сад се крећи.

*

Зашло је сунце — настало дивно вече
 У колиби весео скори леш, већ чека;
 И краљица стиже — како му обрече:
 Обучена просто са зделицом млека

Рад првог пољупца млеко се проли;
 Краљичине руке безумно љубљаше роб;
 Па затим лице — за живот не моли;
 У заносу бурном не види гроб.

Краљица, к'о никад до сад:
 Зори страсно прсте у кудраву косу;
 „Поклањам ти робе твој живот млад,
 Протепо, па бисер сузу просо.

„Видох лепи створе, да си спреман био“
 „Ову лепу главу целату дати;“
 „Ниси више роб, јер си ме љубио“
 Целим срцем — са мношћем владати.

Ветру.

Шапућеш ми нешто тихо
 Мило, љупко, ветре мали;
 Ал' кажи ми дал' си њихо
 И узбурко златне вали,

Њене косе и дражесни мирис тај
 Дал' с витица њених скиде;
 Дал' осети и ти рај
 Кад јој нежно лице виде.

Причај, причај, ветре о њој
 Слушаћу те ноћ и дан;
 Само причај — ветре пој
 О Драгчету слатки сан.

У тишини ове ноћи...

У тишини ове ноћи
 Већ је замро и певца глас;
 Само не питање: „кад ће доћи?“
 Да те видим онај час.

И кад ће они тренуци
 Тргнут ме из ових јада;
 Кад ће ми срце — миловати звуци
 Харфе од снега и слада?

И кад ће ми лице твоје,
 Пред очима заблистат сјајом:
 Звезде, кад пушта чедо своје:
 Зору са птица грајом?

У тишини ове ноћи
 И лишће уморно не шушти више;
 Само мени не да поћи
 Спават' срце што уздише.

Крај.

И љубав наша
 Већ дође до краја;
 Мене боли мучи,
 Јер нестаје раја

Свену онај цветић,
 Који је тек цвато;
 Заборавит морам;
 (Дал' ћу моћи?) злато.

Мојих мисли:
 Кад о теби сневам;
 Када с тобом идем
 И када ти певам.

С којим је живот
 Позлаћен ми био;
 И сваки ми час
 Живота беше мио.

И љубав наша
 Већ дође до краја;
 Нестаје мисли
 Мојих ми раја.

Мом добром Аци! (Јанковићу).

Исто ко данас сванула је с весељем зора,
 Пре седам година, кад се роди сред птичијег збора.

Сунце ти је поздравило: први дан живота твог;
А птичице цвркутале: „чувао те драги Бог.“

И јутрос ти исто желе, и ја ево с њима:
Да си на добру увек први — пример друговима.

Док ти са мношћом птице мале, — то искрено желе;
„Замолимо ово њега“ цвркучући веле:

„Родитеље, па остале увек срцем воли;“
„Али најпре Бога поштуј — топло му се моли.“

„Учи Ацо са весељем; памти златне ретке;“
„Па обрадуј родитеље, свију, па и претке.“

Две-три из детињства.

На Рођендан

Њ. Вел. Краљу Александру I.

1922.

Славни краљу	Дан Ти рођења
Славан дан рођења	Честитам
Твога дође;	Дични Краљу;
Моје срце	Хвала Богу,
Честитат	Кад г' дочека
Ти пође:	У весељу и здрављу.

Отаџбина слави
Радује с'
Овом дану;
И шуме и птице
Радују с'
У ту зору славну.

И с т р и.

(1922)

Ој Истро!	Бацити муку —
Ој мајко!	Ропске ланце
Ропски ланци	Син ће с тебе
Скинуће се	Раскинути
С твојих руку;	И непријатеља
Син ће твој и тебе	Нашег срушити.

Мали слепац.

Једном ишли путем	Весео је био,
Ми другови лепо;	Кад нас спази мали;
Сусретосмо тада	Па запита деду:
Мало дете слепо.	„Је су л' ово брали!?”
Сажали се нама,	„То су браце мали“
Па нам суза кану;	Одговори деда;
Јер сви знамо да неможе	А мали заш'о,
Зацелити слепац рану.	Па пипањем реда.
Кад је дошло дете	Јел' де они виде?
Мало ближе нама;	Мој драги деда;
Почело нас пипат	Сваки има очи,
Својим ручицама.	Па с њима и гледа.

Судба слепог миша.

— 24. —

Запало је сунце,
Па настало вече;
У тој полутами
Слепи миш се креће.

Па рече брзо
У ходнику има
Нешто, брзо леће
На тананим крилима.

Летао је мијо
Тражећи свој плен;
Зла га срећа нанесе
На прозор отворен.

Брзо ти ја скочи.
Животињи малој;
И слепога мишу
Препозна у њој.

Лето је ходником
Где га сеја спази;
Препала се сеја,
Па бледа улази,

Бацим га на земљу
И ухватим жива ја;
Тамница му поста
Од хартије кутија.

Врабац и мачка.

(1924)

Мачка:

— Шта се љутиш ти на мене,
Што м' окрећеш твоја леђа;
Само да знаш слатко моје,
Како ме то јадно вређа.

Врабац:

А што ме ти тако гледаш
Ко да ћеш ме сад појести;
Ја л' ко да ћеш мен' паклену
Ланац мрежу ти оплести.

Ал' се вараш ти млађана,
 Препаст те се никад нећу;
 Имаш снагу — ал' ти и ја
 Лукавштину имам већу.

Птичијег сам ја порекла,
 Крила имам — летит могу;
 Вес'о јесам, спретан јесам
 И увек здрав — хвала Богу.

На сваком ти кораку
 Увек могу побећ' ја;
 Ти не можеш летити,
 Него само рекнеш: „мја.“

Мачка:

— Немој врапче тако зборит
 Није моја храброст мала;
 Ја ухватим миша — парца
 Великога, није шала.

Па тако ћу и тебека
 Тако хитро негде стићи;
 Те сићушне твоје кости
 Мојим зуб'ма лако сићи.

*

Врапца малог страх ухвати
 Слушајући мачје речи;
 А у глави вртило му с':
 „Мојим зуб'ма лако сећи.“

Хтеде врапчић да полети,
 Ал' на црну земљу паде;
 Брзо мачка доскочи:
 И врапчића јести стаде.

Месецу.

(1924.)

Ој месече ала си ми мио,
Јер без тебе била би сад тама;
Бог зна куд би моја мис'о сада
Без светлости залутала сама.

Брежуљке, шуме и реке ове
У чаробни облик претвараш сада
Ко да знаш, да у том ужива
Веселе — душа ми млада.

Благи осмех светлости твоје
Забавља поглед и душе теши;
У сени стабла и оно двоје
Шапућу: „И месец се смеши.“

Ох, како би волио бити
Само један зрак твој бледи;
Да би ми око успавану срећу,
Бар у ноћи могло да погледи.

